

Pare
vostè...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...Laburu,
amic!

Any V - Núm. 195

Barcelona, 30 de març de 1935

Preu: 20 cèntims

ELS ASOS DE LA FE

El «padre» Laburu ens converteix

Ens digueren que la conferència humorística de Ràdio Associació de dilluns que ve aniria a càrrec del Padre Laburu. La notícia ens venia de font autoritzada. També ens digueren—però aquesta vegada la font era menys autoritzada—que mena de Font del «Miliu Ràdio» es feien gestions per parir que el Barcelona per ara ésser el locup. Laburu aquella emissora, en tot maio del jove Torsky, que subje l'han de jubilar per «be-efic».

Tant una nova com l'altra les acollirem amb tota la quantitat i classe de reserves que s'acostuma. Però en el fons del fons ens quedà litografiat el dubte.

Fou aleshores quan, recordant que nosaltres «també» som periodistes, decidírem actuar com a tals. Una entrevista amb el padre ens donaria la llum de la veritat. For dubtes, fora confusions, fora eff vocs! Ejarne zolo! Havíem d' a la Mercè.

Prenguerem aquesta d'ns de ció i unes quantes prec

esto! Entonces... Es que tú te has gastado veinte años. Es tuyo. Tienes deber; a usarlo. Dios, que ha fabricado el papel, que ha fabricado las máquinas, que ha fabricado a los obreros que lo han fabricado, y podrá usarlo? Dios, que te ha fabricado a ti, no podrá hacer nada? O lo que te dé la excelsa en fabrica es que tú crees que te cada tus padres?

—No, si jo no, adre son par-tes infimiteims, pequenissims de la creació, adre no valen nada.

—Epl, a veure si em deixarà tar... ha cosa... Jo només volia dir si vostè i la Ràdio...

—Oyeme! Escúchame! Lo que se de es que radio mis conferen- has. Conferencia: estación de par-tida. Estación término, estación fi-nal, estación de llegada: salvación eterna. Reflexiona, hombrecito... Dios te ha construido. Ha cons-truido tus ojos, ha construido tu nariz, ha construido tus brazos, ha

—Però vostè la demana de bona fe aquesta grav creu?
—Creu... creu... creu... creu! ho!

L'Acadèmia de Ciències...

...considera com una provocació que hagi estat concedit el Premi Iglésies a Millàs-Raurell

Encara no ens havíem acabat d'assabentar ben bé que el Premi Iglésies havia estat atorgat al senyor Millàs-Raurell, que deixant de banda totes les feines que teníem en curs de preparació, projecte o execució, vàrem córrer a trobar l'Excm. senyor don Carles de Camps i d'Ozilnelles, ex-marquès del seu mateix cognom i actual President de l'Acadèmia de Ciències.

El trobàrem assegut, més que assegut aixafat, en el seu silló presidencial, amb la cara desfeta i l'aire aclaparat, voltat de la Junta, silenciosa i preocupada, i de tasses de tilla, flascons d'aigua del Carme i ampolles d'aiguana.

—Què prendrà?—ens digué amb un fil de veu—. Ja ho veu, el cop ha estat dur.

—Sí que ho sento. I, com ha estat això?

—Sí, miri—ens digué el doctor Alcobé—. Ha estat de sobte; però ningú no ens treurà del magí, vell dir la massa encefàlica, que la cosa ha estat preparada.

—Sí, senyor; hem estat insultats, i de manera premeditada—digué el secretari, doctor Torroja—. Però això no pot quedar així.

—I no hi quedarà—afirmà amb energia, amb urc i amb malastre el senyor Serrat i Bonastre.

—Anem cap a l'anarquia!—comentà el conservador senyor Bassegoda.

—Això és una provocació—digué el bibliotecari senyor Bofill i Pitxot.

—Una!—clamà el comptador doctor Jardí—; diu una! Comptem-les les provocacions; ja fou una provocació estrenar Les dies del temps. On s'és vist, un pare que no sap qui és la seva filla i uns llicors que fan vorejar el desiderà-tum? I Madama, aquella francesota, uix!, que amb les seves males arts conquistava els aficionats.

—Si no n'eren pas d'aficionats; si són còmics de debò.

—Què ens ha d'explicar a nosaltres, que som els amos de la casa. I aquell estafador dels Brillants de l'Oncle? Voler fer passar brillants falsos per bons... no és immoral? I L'Huracà? Uix! Ex! El complex d'Edip! Fugi, home, fugi! I un noi que es tira pel balcó! I després allò de La senyoreta Oest entenen-se amb el cunyat, i, per si fos poc, una altra noia que fa, si fa no fa, el mateix, i com aquell porc de L'huracà, es tira també pel balcó! Compti els casos, si sap comptar, que jo que sóc el comptador ja he perdut el compte.

—Així la prohibició motivada pel premi era una mesura de caràcter general?

—Naturalment, i ja hauríem hagut d'intervenir més aviat, sinó que, veurà, nosaltres som gent de pau i vida tranquil·la que va al llit aviat i no li agrada veure aquestes cosotes. Però quan es lleixen a la premsa tots els horrors que es fan en el nostre escenari, no podem pas restar indiferents. Hi ha

via el perill que els lectors de La Veu i L'Instant vulguessin veure's i era massa responsabilitat per nosaltres.

—Així—vàrem dir, dirigint-nos al President—, vostè va intervenir.

—Sí, i mai no ho hagués fet, perquè la meua intervenció ha servit per provocar aquest sarcasme sense precedents.

—Però, què podien fer?

—Si ho haguéssim sabut hauríem prohibit l'obra de l'Ignasi Agustí.

—L'obra de l'Ignasi Agustí? Però si no la representaven.

—Per això mateix; així hauríem estat d'acord amb l'empresa, per un cantó, i per l'altre, el jurat l'hauria premiada. En canvi ara hem fet un pa com unes hosties.

—Podrien suspendre el jurat.

—Ja ho havíem pensat; però tots els seus membres han acabat la carrera.

—I, per què no prohibeixen les conferències del pare Laburu?

—Veurà... la ràdio no depèn de nosaltres; nosaltres només podem intervenir en coses científiques.

—Precisament per això; la ràdio n'és una de cosa científica.

—Fugi, home, fugi; encara no sap que la va inventar en Torsky?

—En acomiadar-nos, agràits, tornarem a insistir que pringuéssim alguna cosa.

Quan anàvem a demanar una copeta i dir tímida-ment: «Bé, vaja, prendrem una copeta», se'ns avançaren amablement.

—Encara que no sigui més que prendre l'hora oficial...

El pare Laburu, rep la premsa a Santa Maria de la Mar

la tauleta de nit, i fèrem via cap a la Mercè.

Trobàrem el prevere en el seu camerino fent gàrgares.

—Nosaltres som periodistes, i veniem...

No ens deixà continuar.

—Hombre! Hombrecito! Oyeme. Obrerito que llevas el periodiquito debajo el braco, medita. Has fabricado tú el papel? Has fabricado tú la tinta? Has fabricado tú las linotipas? Has fabricado tú a los obreros que han fabricado todo esto?

—Home... Jo, veurà...

—Calla! No me interrumpas. Por qué llevas el «Corderito Negro» debajo el braco? Por qué lo rompes? No lo rompes, pero es igual. Por si lo rompieras. Porque te has gastado veinte centimitos. Es tuyo, claro. Tuyo, tuyo, tuyo! Es absurdo que alguien te niegue el derecho de hacer lo que quieras con él...

—Bé, però el cas és que jo...

—Oyeme! Medita. Tú me entiendes. Es la ventaja de hablar a periodistas. Tú no has hecho nada del periodiquito. Tú no has fabricado el papel. Tú no has fabricado la tinta. Tú no has fabricado las linotipas. Tú no has fabricado los obreros que han fabricado todo

construido tu estómago, ha construido tus intestinos. Enfermos del estómago e intestinos: Servetinal, Servetinal, Servetinal. No somias. Olvidadas que se trata de conferencias radiadas. Dios puede hacer de ti lo que le dé la gana. Lo oyes? Lo que le dé la gana! No es mejor menos mujeres, menos prostitución, menos champán—bebed champán Canals y Nubiola, es el mejor—, menos negocios turbios, menos morfina, menos...? Tú me dirás: «Padre...» «¿Qué?» «Es que me gusta.» «¿Y qué? Y qué? Te gusta; bueno, y qué?» No te gustaría a ti saber hablar como yo y tienes que conformarte? Pues conformate con menos champán, menos mujeres, menos negocios turbios, menos prostitución, menos masturbación... (antes lo habia olvidado).

—Sí... No... Es claro...

—Oyeme, hombre! Tú crees, ahora?

Uns segons de silenci, i després:

—Sí, crec.

—Este «crec»... Se ha roto algo?

—Sí, padre: el silencio.

En aquest moment la porta del camerino s'obrí una mica i la veu d'un groom disfressat d'escolà digué:

—Padre, a escena!

CONFERENCIAS DEL PARE LABURU

—Vés, corre, tanca les onze mil verges!

El tractat de Versalles, maltractat

Hitler disposa que de les tropes que tenia, ara en dirà exèrcit, i de les armes, armaments

Berlin, 17. — El dia d'avui, diumenge següent a ahir, dissabte passat, dia de la proclama del Führer (Heil Hitler!), passant-se versalles-cament per sota la cama el text, la lletra i l'esperit del Tractat de Versalles, ha transcorregut en mig d'un entusiasme delirant. El poble alemany s'ha llançat de bon matí al carrer, demanant armes i fent llargues cues a la porta de les cases.

En sortir de la missa wagneriana de dotze, el senyor Hitler, acompanyat del senyor Goebbels, ministre de la propaganda, del general Goering, ministre de l'Interior, de l'Aire (lliure) i President del Consell de Prússia, i dels vuitanta-tres funcionaris que li portaven la resta dels uniformes i de les medalles que ell no podia portar a la vegada, s'ha format una manifestació patriòtica que, en mig de heils, banderes i ovacions, ha acompanyat el Führer i els seus acompanyants de strasse en strasse i de platz en platz, fins al Palau del President.

Com que la multitud insistia i els camises brunes li han dit que si insistia sortiria el Führer al balcó, ha insistit, i el senyor Hitler ha sortit al balcó. Tot seguit les ovacions s'han fet més ovacionants i els visques més vius, i el Führer ha fet signe de parlar. Aleshores s'ha fet el silenci. Immediatament el Führer ha fet un altre signe i ha dit que anava dirigit al Tractat de Versalles, i ha indicat la con-sequència de substituir la salvació hitleriana per aquesta altra. En un dos per tres ha estat fet el canvi. La nova salutació porta per nom la botifarra de la llibertat d'arma-ments.

Fet per aclamació aquest importat canvi, la comitiva ha tornat a sortir. Hem mirat l'hora. Era la una menys cinc del migdia. La manifestació ha tornat a passar pels diferents strasses i ha arribat davant del teatre de l'Opera, on el senyor Hitler ha cantat un Te-deum a Wotan. El senyor Goering, amb ric uniforme de mamarratxo, ha cantat tot seguit un goering-goering a la pau europea.

El senyor Goebbels, ministre de la propaganda, ha fet un curt parlament de propaganda, lamentant-se de la precipitació amb què s'han produït els esdeveniments que li han privat de tenir a punt uns quants jueus i social-demòcrates, que hauria fet venir de l'estranger per amenitzar la festa.

Immediatament de sentir-ho, s'han aixecat una pila de mans entre el públic, oferint-se. Aquests generosos oferiments, però, no han pogut ésser acceptats, puix que els interessats ocupaven tots càrrecs importants i havien pres amb l'anticipació deguda el deparatiu de la sang, propi del canvi de règim. El Führer ha tranquil·litat aleshores la multitud, que reclamava carn fresca i regalada, dient-li que ell

també n'havia pres, i li ha recomanat que se'n anés tranquil·lament a dinar, recomanant també la botifarra com a plat nacional del dia.—Wolf.

ELS ACTES DE LA TARDA. — ALEMANYA, ARMADA SENSE SABER-HO

Berlin, 17. — Aquesta tarda, en haver dinat, han continuat les manifestacions d'entusiasme. El Führer, fumant un cigar ari de tabac ros, s'ha dirigit, acompanyat dels seus acompanyants i de la multitud, a recórrer la capital, per tal de mostrar al poble que Alemanya, en acomplir el gest de dissabte, no es presentava davant de les potències enemigues amb les mans a la

—Que liquida i plega?
—No, senyor: amplio el negoci.

Els «caballeros» Hitler, mal diplomàtic

Madrid, 16. — Han estat finalment i definitivament alliberats tots els complicats en els fets del 10 d'agost de 1932 contra la República. La notícia ha estat rebuda amb general satisfacció perquè significa una reparació deguda a nombrosos ciutadans que havien exposat la vida per la salvació d'Espanya. Si ara s'aconsegueix condemnar els complicats en l'afar del contraban d'armes per mantenir el règim republicà en els primers mesos de la seva instauració, la satisfacció serà completa.

Londres, 18. — Ha produït una sensació enorme als cercles diplomàtics de tot el món l'actitud d'Hitler de declarar que les armes i les tropes que tenia eren armaments i exèrcit i no matèries primes manufacturades i mà d'obra. Aquesta declaració extemporànea ha vingut a confirmar que Hitler manca en absolut del més elemental sentit de la diplomàcia. —Havas.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

SANT JOSEP

L'agent. — I per què ha encès el tramvia?
La dona de l'anarquista. — Veurà, com que el meu marit m'ha dit que fes crema...